

Dr. Papp Lajos szívsebész : Elfelejtettünk ünnepelni

2013 október 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Kaposvári Egyetem professor emeritusaként fordulok a jó szándékú emberekhez: egyetemi hallgatókhoz, oktatókhoz, a hallgatók szüleihez és nagyszüleihez. A 2011–12-es és a 2012–13-as egyetemi tanévnyitó ünnepségen az egyetem professzoraként vettem részt, az első éves hallgatók, a gólyák ünnepélyes egyetemi belépésén.

A tavalyi megnyitó meleg szeptemberi napra esett. A fülleszt? melegben az egyetem vezet?i: rektor, rektorhelyettesek, dékánok, Kaposvár város polgármestere, megyei el?járóságok, az Oktatási Minisztérium prominensei foglaltak helyet a díszasztalnál. Az egyetemi vezet?k sötét ruhában, férfiak nyakkend?ben, az ünnepnek megfelel?en talárban (amely vastag, bársonyszer? anyagból készült) két órán keresztül izzadva, de láthatóan az ünnepséget nem zavarva fogadták az egyetemre belép?ket, azok szüleit és nagyszüleit. Az ünnepség rendkívül fegyelmel?en, szervezettel?, komolysággal zajlott. A m?vészeti kar hallgatói az alkalomnak megfelel?en ünnepi ruhába öltöztek, tartalmas, szép el?adást tartottak.

Az évnyitó utolsó jelent?s eseménye, amikor a karok dékánjai minden egyes hallgatóval kezet fogva egyetemi polgárokká fogadják az újonnan érkez?ket. El?ttem vonult el több száz fiatal. A rendkívüli melegben a csaknem ezer ember harminchét fokos teste a teremben lévő h?mérsékletet csak növelte.

A meleg ellenére az utolsó, a legünnepélyesebb aktusig jól éreztem magam. Majd kezdtek a hallgatók felsorakozni a dékáni kézfogáshoz. Zavarba jöttem. A kevés számú fiú ünnep?ben, a lányok dönt? része strandöltözetben, mások otthonkának t?n? háziruhában jelentek meg. Strandpapucsban, kétrészes babydollban, feszül? rövidnadrágban, rongyos farmerben, helyenként a testet nem takaró öltözetben. Itt és ezen a ponton kell megkövetnem az egyetemi hallgatókat a szül?k és a nagyszül?k nevében, mert nem tanítottuk meg ?ket ünnepelni.

Nem tanítottuk meg ?ket arra, hogy mi a különbség az egyszer? hétköznapok és az ünnepek között. Nem tanítottuk meg arra, hogy hogyan tiszteljük meg egymást a mindennapokban és az ünnepeinken. Magyarul: nem neveltük ?ket. Sem a szüleik, sem a tanítóik. A feln?tté válás az érettséggel kezd?dik, érett emberként kell, hogy egyetemre kerüljenek. Lehet, hogy kinkeserves nehézségek árán tanítottuk, tanítottuk ?ket, de nem neveltünk.

Paraszti származású gyermekként falun n?ttem fel. Ünne- és vasárnapokon a paraszti ház portáján mindenki sepet, és a háza el?tti utat takarította. Ünneplésre készültek. Mindannyian megmosdottak, a férfiak megberetválokztak. Az asszonyok kora reggelt?l ünnepi ebédet f?ztek, majd felöltötték (sokszor egyetlen) ünnepi

ruhájukat. Tiszta testre tiszta ruhát. Ünnepi ruhát. Ebben a ruhában mentek templomba, majd az ünnepi ruhában ültek az ünnepi asztalhoz. A közös ebéd után sem vetették le ünnepi ruhájukat, beszélgettek, iszogattak, s ha a falunak volt közös polgári találkozója, akkor ebben a ruhában jelentek meg. Kilenc-tíz éves kis parasztyerek voltam, aki a nyarat mindig kopaszon, egy szál klottgatyában töltötte.

Soha nem felejttem el azt a napot, amikor szüleimmel először színházba mentem. Az ünnepi ruhámat kellett felhúzni. Szüleim is ünnepi ruhát öltöttek. A színházban, a gyönyörű pécsi színházban először láttam a templomon kívül az arany csillogását, a süppedő fotelokat, székeket, az ünnepi beöltözött embereket. Gyerekfejjel ekkor értettem meg, hogy nemcsak szakrális, hanem más ünnepek is vannak, amikor megtisztítjuk testünket, lelkünket, és ünnepi beöltözünk. Nem a papot, a színészt, a templomot tiszteltük meg ünnepi öltözetünkkel, hanem önmagunkat. Rendet raktunk kívül és belül.

Ma, ha színházba vagy koncertre megyek, a szélsőségek kavalkádjába beleszédülök. A nagyestélyi egyszerre van jelen a rongyos farmerrel, a fodrászremekművek a zsíros, ápolatlan hajjal. A közös terekben az ápolatlan test kigözölgő szaga keveredik a legdrágább francia parfümök illatával. A színházban nem a rendet, hanem a káoszt érzem.

Elfelejtettünk ünnepelni.

Hogyan taníthatnánk meg a rendre, az ünnepre gyermekeinket, ha mi is elfelejtettünk ünnepelni? Mi még abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy a nemzedékünket nemcsak tanították, hanem pedagógusok, nevelők segítették a felnőtté válásban az emberi lét egyik legfontosabb elemére, a helyes viselkedésre, a helyes öltözékre, a testápolásra, az EMBERI életre. Nem csak a hétköznapijaink szürkék. Az ünnepeinket is szürkévé mostuk.

Ezek a nők nem gyermekeink női. Ezek a nők mulasztással elkövetett nők, amelyeket anyák, apák, öregapák és öreganyák követtek el az elmúlt negyven-ötven évben.

Írásom kezdetén összefoglaltam az elmúlt év megnyitójának nekem fájdalmat okozó eseményét. Ezzel tudom szembeállítani az idei évnyitót, amikor a hallgatók ünnepi öltözetben jelentek meg. Az idén is volt miniszoknya, testre feszülő ruha, kivágott dekoltázs, de nem volt strandpapucs és szakadt farmer. Én megköszöntem a rektornak, a rektorhelyetteseknek ezt a napot, mert úgy éreztem, hogy valami elkezdődött. Helyére kerültek a dolgok.

Ezért rendkívül fájdalmas számomra, hogy a fiatalok lázadását felhasználva ismét és ismét napi politikai acsarkodássá züllesztik a legnemesebb emberi értékeket.

Kéréssel fordulok a Kaposvári Egyetem hallgatóinak szüleikhez, nagyszüleikhez: meséljenek arról, hogy régen, az évek során hogyan ünnepeltek! Óvják meg gyermekeiket attól, hogy a bulvársajtó meztelen testüket ünneprontásra használja. Kérem az egyetem vezetőit és oktatóit, hogy legyenek türelemmel hallgatóik iránt. Nem meghátrálni kell, hanem megmagyarázni nekik a dolgok lényegét.

Szeretettel, de határozottan.

Papp Lajos

az MTA doktora, a Kaposvári - Egyetem professor emeritusa

www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
